

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,
- пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Марина Кљајић, сви оптужени, с тим што је на претрес доведен и оптужени Александар Николајидис против кога је на прошлом претресу раздвојен поступак и предмет носи број К-По₂ 9/11,
- приступили браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац оптужених Деветака и Девчића, Градимир Налић бранилац оптуженог Радојчића, Војислав Вукотић бранилац опт.Крњајића, Бранко Лукић бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Влајковића, Јасмина Живић бранилац оптуженог Перића, Бранко Димић бранилац опт.Јосиповића, Гордана Живановић бранилац опт.Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Стојановића и Бачића према коме је поступак раздвојен, а на данашњем претресу мењаће и адвоката Браниславу Фурјановић браниоца оптужених Косијера и Стевановића, Радослав Шошкић бранилац опт. Александра Николајидиса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

СПАЈАЈУ СЕ кривични поступци у предметима овога суда К-По₂ бр.9/11 и К-По₂ 22/10, па ће јединствени кривични поступак убудуће носити ознаку броја предмета К-По₂ 29/10.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Уз Ваше допуштење напустила бих претрес у 11,30, колега Војислав Вукотић би ме замењивао.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 09 часова и 40 минута.

Адв.БРАНКО ДИМИЋ: Извињавам се, исто бих молио допуштење да изађем у 10,40, мењаће ме колега Бранко Лукић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Николајидис, дођите овде да чујемо зашто Вас није било на претходном претресу, само кратко, да не чекају сведоци у Жупанијском суду у Вуковару.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам имао паре за пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је то разлог да не долазите?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није разлог, али нисам могао, преварио ме је човек, требао је да ми да увече, после је било касно и нисам могао, нисам се крио ја. Далеко од тога да сам хтео да избегавам или било који други разлог. Први пут се то десило за четири године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни звали суд да нешто обавестите, нити било шта, нити Ваш адвокат зна. Је ли Ви знате какви су ови предмети, једном, два пута Вас нема и имаћете одакле да долазите из ове зграде.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

Преко видео конференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару у присуству судије Јадранке Курбел и судијског помоћника Вишег суда у Београду Василија Сераглића.

Судија Жупанијског суда у Вуковару ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Приступила је сведокиња Јосипа Балић. Дошао је и Ваш судијски помоћник Василије Сератлић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од ових других сведока ко је још дошао да би знали ко ће данас све бити саслушан.

Судија Жупанијског суда у Вуковару ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Дошла је Златица Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Судија Жупанијског суда у Вуковару ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Нису приступили Томислав Антоловић и Весна Цоњар, изостанак нису оправдали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А уредно позвани, је ли тако?

Судија Жупанијског суда у Вуковару ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Да, да, уредно су позвани.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је судија Јадранка Курбел из Жупанијског суда у Вуковару обавестила суд да су приступили сведоци Јосипа Балић, Златица Балић, а да сведоци Томислав Антоловић и Весна Цоњар уредно позвани, а нису приступили.

СВЕДОК ЈОСИПА БАЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Јосипа Балић? Ја Вас не чујем, само приближите се микрофону. Ваши лични подаци, име оца?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Звонимир Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Звонимира, шта сте по занимању?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Трговац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трговац, са станом у?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: У Ловасу, Владимира Назора 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ловасу, Владимира Назора број 12, година рођења и место рођења?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 1964., Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена 1964. године у Вуковару.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ, од оца Звонимира, рођена 1964. године у Вуковару, по занимању трговац, са станом у Ловасу, Улица Владимира Назора број 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених, па ћете ми рећи да ли сте у неком сродству или у заваси са неким: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Познавала сам Радојчића, Милана Радојчића и Жељка Крњајића више из виђења. Овог другог Радојчића с њим нисам никада контактирала иако је из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само, приближите се мало микрофону да Вас боље чујемо, а раците ми да ли је неко род Вама од ових које сам прочитала?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, нико.

Са оптуженима несродна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву тако што ћете поновити ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа што ми је познато нећу прећутати.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: И да ништа што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту

Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године. Ближи предмет оптужбе је страдање цивила у нападу на Ловас, затим у том периоду убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила и догађај на тзв. минском пољу и страдање цивила приликом овог догађаја. Вас је као сведока предложила пуномоћник оштећених, испричаћете суду у том периоду да ли сте били у Ловасу, да ли је неко Ваш страдао, све што Вам је познато у вези овога што је предмет оптужбе. Изволите.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: У вријеме напада на Ловас била сам у селу. Почело је с гранатирањем око седам-осам сати, ја сам била с родитељима Звонимиром и Маријом Балић у кући. У домаћинству је још било брат и сестра са троје дјеце. Они су били у суседној кући код Стјепана Пеулића, друга кућа од нас. После гранатирања су почели улазити у куће, нас су извели четворица са разноразним ознакама. Неки су имали звијезде, а неки су имали кокарде, кокарде знам из филмова. Онда су тату одвели, нас две смо се вратиле у подрум. Тај дан други пут су нас извели ван опет да нас обавјесте да требамо ставити бјеле крпе на капије. Цјело време се чула пуцњава околу из суседних улица. Ја могу рећи само оно што сам ја видјела у својој улици, у свом видокругу. Кроз неких два сата сусједа преко пута је рекла да је видјела, хтела је ићи кући јер је она била крај нас у подруму, да иде нахранити стоку. Није могла отворити врата и видјела је двојицу мушкараца да леже, један је био у црвеној вести, а други у сивој, а тако су били обучени мој брат и шогор и онда сам ја прешла преко преко зида и препознала двојицу мјештана, дакле нису били брат и шогор, хвала богу.

Касније сам отишла у улицу код једних бака које нису се усудиле излазити ван, биле су старије, да њима идем рећи да ставе бјеле крпе на капију и у том дворишту крај њих лежао је Стипо Маџаревић. Видело се да је добио рафал преко трбуха и да је вјеројатно дуго кварио и мучио се јер је био скврчен.

Нама су још два пута дошли у кућу разни војници, што војници, што. Кажем што ови једни други зато што су имали разне ознаке, мало је било резервиста јер они су носили звијезде, а ови било је свакаквих ознака које ја досад нисам виђала. Тата тај дан није се вратио. Њих су одвели у задружну зграду нама иза леђа, па смо цјелу ноћ слушали испитивања. Ми смо преноћиле опет у подруму и добили смо наредбу да не смемо затварати капије. Следећи дан је тата пуштен с испитивања око поднева. Углавном

осим што су опет долазили стално у претресе или одвести ауте, то су били по свему судећи «Душан Силни» по тим маскирним униформама.

Следећих дана углавном ми нисмо излазили из кућа и одмах је почео полицијски сат. Углавном што је требало ићи обавити обављао је тата. Знам да је рекао да је трећи-четврти дан он отишао пред зграду Дома културе где их је позвао Љубан Деветак и рекао да је он од сад газда села и да све што треба њему се морају обрађати. Касније се потврдило да и је тако. Ми смо морали, сви способни за радити су морали, а то је било већ пред минско поље, 16-ог или 17-ог смо ми морали почети радити по селу, углавном брати кукурузе, винограде. Кад кажем брање кукуруза, није то брање кукуруза иде берач па обере кукурузе па се истовари, не. То смо ми радиле ручно и то жене, па сад ви замислите како је брати кукурузе, дјеца од 16 година иду дизати вреће од 25 кила на приколицу која је висока три метра. Углавном то је трајало тај рад цијело време док смо ми били, значи ја сам изашла 26.12., добро ових задњих дана, четири-пет дана док су моји били затворени то сам била поштеђена. Ја сам још ишла радити и у Црвени, они су рекли крст, који се налазио у тој истој кући где је убијен Стипо Маџаревић, то је у Владимира Назора 16, не, пардон 15. Ту је био главни Коста, њему не могу се сјетити презимена, углавном ја сам њих знала све по надимцима који су тамо долазили.

У том Црвеном крсту су углавном доносили робу из наших кућа од оних који су или побијени или отјерани, добро. Шта још, да. Првих дана то је био 16. или 17. кад је оно полицијски сат био од 10 до 12 сати ја сам била у кући Стјепана Пеулића, ујака. У пола 12 сам кренула кући и стрица Марина и Катицу Балић који су исто у улици Владимира Назора двије куће наспрам, су извела четворица маскираних мушкараца и одвели их, ја сам видела да их воде у центар села. Касније сам их више нисам видела али знам да је сусјед Ивица Филић их купио у једној кући, рекао је да је стрина била без главе. Он није био баш склон лажима. Он је ишао купити, тај Ивица Филић је ишао купити мртве по кућама. Сад овако не могу. 22.12. су одвели из куће мог брата Вјекослава, шогора Славка Лукића и тату Звонимира Балића у мјесни уред на, они су рекли испитивања. Одвела их је милиција. Од њих није био ниједан мјештанин села већ неки други, а испитивања тамо водили су неки мјештани али неки дошљаци. Брата су одвели у кућу од овога

Кесера у центру села која је била две куће од мјесне заједнице скупа са Матом Маџаревићем, Ђуком Радочајем и Емануелом Филић, њих четворица су имали посебан третман. Он је дошао кроз два дана кући, мислим да је он дао свој исказ да не морам описивати како је изгледао. Емануел Филић је изгледао још горе, знам зато што сам га ишла његовој жени помоћи га превити, а он је кућа до мене. Мату Маџаревића сам видјела 26-ог кад смо излазили ван, жена га је гурала у колица – тачкама, јер није могао ни стати на ноге. Брат је могао стати на ноге али ето морао се исправити имао је сломљена ребра. Тата је пуштен 25.12. и шогор и с тим да смо добили наредбу да сутрадан морамо изаћи ван. Ујутру смо кренули, прије него што смо кренули за Шид мама је однела кључеве Љубану Деветаку. То је отприлике оно у кратким цртама што се могу овог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ће учесници у поступку да Вам постављају питања. Пуномоћник оштећених, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Добар дан, ја сам Наташа Кандић. Ја бих Вас питала да нам мало детаљније објасните и опишете те прве дане, нарочито то кад кажете неко је дошао па вам је рекао да ставите белу крпу, па онда да држите отворене капије, да ли можете да се сетите ко вам каже у вези са белим крпама, белим ознакама, ко то каже?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Та униформирана лица, јер у кућу код нас није дошао ниједан мјештанин, нитко из села. Једног са препознала из Опатовца, мислим да је он Драган Лукић, нисам га одмах препознала касније сам се тек сјетила да је то он, и он је рекао да ставимо бјелу крпу на капију.

НАТАША КАНДИЋ: Њега сте познавали, је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Из школе, из основне школе, јер су Ппатовчани долазили код нас у школу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, значи ипак је дошао неко ко познаје, зна да ви ту станујете?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је рекао да не затварате капије?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Исто нетко од, тај дан су нама дошли четири патроле у кућу и последња патрола један униформирани је рекао да капије не смемо затворити.

НАТАША КАНДИЋ: Није вам био познат?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не. Они су, од те прве туре ја мислим да су они брзо и отишли из села, јер су се стално мијењали.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми само да буде јасно, кад Ви крећете код тих неких бака да њима кажете да треба да ставе беле траке?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је око поднева било.

НАТАША КАНДИЋ: Значи тог 10.10., је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, 10.10. и тог 10.10. сам ја видела Стипу Маџаревића у дворишту до њих.

НАТАША КАНДИЋ: То је у истој улици?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Иста улица.

НАТАША КАНДИЋ: А где сте га видели, испред куће?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Пред самом капијом, унутар капије јер је била полуотворена и он је лежао пред самом капијом.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Онда нам кажете да сте, који је дан био када сте Ви утврдили да тамо нису били Ваш брат или да су неки мештани убијени?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Тај исти дан 10.10. у току до поднева.

НАТАША КАНДИЋ: Само да разјаснимо, чија је то кућа?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је кућа од Ђуке Филића.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се сећате ко су ти људи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мато Кесер и Пољак, како се зове, он је ту у суседству, не могу се сад сјетити, Радојчић његовог име зна, Милан Радојчић питајте њега.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто њега да питамо?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па зато што су они били добри прије рата.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми кад сте видели њихова тела јесте ли приметили где су имали повреде? Јесу ли то биле повреде од ватреног оружја, од граната?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Повреде ватреног оружја.

НАТАША КАНДИЋ: Од ватреног оружја.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Устрељени су предели грудног коша.

НАТАША КАНДИЋ: У пределу грудног коша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој је то улици госпођо?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Улица Владимира Назора, ми га зовео Шљивовац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми кад сте видели ту претходно Стипу Маџаревића сада ову двојицу, јесте ли имали неке да кажете то или немате коме осим породица?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да ми каже неко, да сам чула да је неко њега одвео?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, да некоме кажете, саопштите ето ту су убијени људи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, била је његова супруга у селу Невенка Маџаревић али тај дан се искрено нисам усудила отићи ван своје улице, син Мато Маџаревић он је био у селу али њега су одмах одвели у центар села, а други син Иво Маџаревић он је побјегао за Илок.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад само да разјаснимо који је то дан, да ли је то сад како сам ја запамтила 16. или 17.10. кад Ви одлазите код ујака Пеулића и по повратку?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 16.

НАТАША КАНДИЋ: 16.?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 16.10.

НАТАША КАНДИЋ: Значи он је у истој улици, две куће од вас, је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да. Он је преко пута, петица, Владимира Назора 5.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је то сати било кад Ви излазите из његове куће и враћате се?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 11,30.

НАТАША КАНДИЋ: 11,30 пре подне?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И где Ви видите свог стрица и стрину?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: На прилазу кући, на ћуприји, до саме цесте јер су их таман извели.

НАТАША КАНДИЋ: Њихове куће?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Изводили ван.

НАТАША КАНДИЋ: А њихова кућа је у односу на Вашу и Стипе Пеулића где се налази?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Десет-дванаест метара зрачним путем, попреко, комотно видјела сам.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу ли они Вас видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, зато што је стриц био окренут полу од мене, а стрина се свађала с њима.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли чули шта је рекла, шта је говорила?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да то њих исто чека.

НАТАША КАНДИЋ: Да њих исто чека то што се њима?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ово што сад они њима раде.

НАТАША КАНДИЋ: То је рекла?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И онда јесте ли видели куда их воде? Рекли сте према центру.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: На десно, према центру села.

НАТАША КАНДИЋ: Према центру. Јесте ли могли да запазите ти који их воде како су били обучени?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ти мушкарци су били обучени у маслинасте шарене униформе, жуто-зелене, то сам у ствари мислим касније сазнала да је «Душан Силни».

НАТАША КАНДИЋ: Како сте сазнали да је «Душан Силни»?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Пошто смо ми ишли радити у поље и ти добровољци су причали међусобно и тако по њиховим причама, јер стално су они били око нас.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, само да разјаснимо, по њиховим причама сте Ви закључили да су они дошли по стрица или да ту униформу носе они?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да ту униформу носе.

НАТАША КАНДИЋ: И да ли сте, Ви кажете после тога више стрица и стрину нисте видели.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: После колико дана је, да ли је отац, кажете да је Ваш отац излазио у град, да ли сте од њега чули нешто, да ли је он нешто чуо?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, тата ништа није знао нити сам се ја њему усудила рећи, јер још би му горе било, а искрено мени је било, стрицу нисам могла помоћи, а тата је крај мене.

НАТАША КАНДИЋ: Кад је отац сазнао да му нема брата?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Касније сам му рекла после па прошло је сигурно мјесец дана.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, чекајте.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јер није од никог био чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Само да видимо кад је Ивица Филић?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ивица Филић је купио, али он није се усуђивао у оно вријеме икоме ишта рећи.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте Ви чули од Ивице?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је већ било, Ивица је остао дуже у селу од нас и кад смо изашли, кад смо се нашли у Загребу онда је он

почео полако причати. Он је прилично затворен, није пуно баш волио о томе причати.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли Вам рекао која је то кућа у којој је нашао тела стрица и стрине?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислим да је рекао у једној кући на брду, то је део исто улице Владимира Назора, горе према гробљу, где је била бачена бомба.

НАТАША КАНДИЋ: Чија је то кућа?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нисам баш сигурна али мислим да је рекао од Девчића, то је онда још била неусељена кућа али је имала подрум.

НАТАША КАНДИЋ: Значи кућа у изградњи, је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да, кућа у изградњи.

НАТАША КАНДИЋ: Сад ми кажите да само разјаснимо, кад сте Ви почели да радите, да одлазите на брање кукуруза, ко Вам је то рекао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То нам је рекао Ђуро Продановић.

НАТАША КАНДИЋ: Којом приликом?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Он је то исто био позван на састанак пред управу задруге.

НАТАША КАНДИЋ: А када је био тај састанак?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: На тај састанак је исто ишао тата и он је пренио да све од 16 до 60 година, да сви радно способни, осим који имају потврду од доктора, морају ић радити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Само да разјаснимо, да ли је то тај састанак на којем је био Ваш отац и пренео Вам да је био и Деветак и да је он рекао да је главни.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, то је Деветак је имао дан раније састанак и он на којем је рекао да је он газда села, и то су углавном били онда још ови преживели који су били на минском пољу и који су касније, добро, већина и данас је жива. Неки мислим да су то морали изјавити.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, то је састанак одмах после напада или?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да, после напада, то је добошар ишао па је рекао да је састанак пред домом културе.

НАТАША КАНДИЋ: То је састанак на коме је, Ви везујете тај састанак за те речи Деветака да је он тада саопштио да је он.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да је он газда села и управитељ задруге.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми да ли је неко од Ваших отац, брат, шогор, неко био 17-ог увече или 18-ог ујутру у задрузи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, били су брат и шогор Вјекослав Балић и Славко Лукић. Вјекослава је извукла из тог шпалира за батињање и минског поља река да му иде помоћи у кухињи, у ствари га је спасила.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Славко је остао на клупи.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, само, ко је Вјекослава извукао у кухињу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ката Ловрић.

НАТАША КАНДИЋ: А шта сте рекли а шогора?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Шогор је остао на клупи у задружном дворишту и ујак Стјепан Пеулић је исто остао на клупи у задружном дворишту и с тим да је Славко послан следеће јутро на радну акцију а ујак на минско поље, Стјепан Пеулић.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте само да видимо на коју радну акцију је послат Славко?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислим да је тај дан морао ићи у «Велепромет» слагат робу, шта ли.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је само он ишао или је ишао још неко?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: С њим су били од Срба онда још, била је ова Кукић Мира, Воркапић Даница, да. Оне су овај, као биле дјелатници «Велепромета» па је њих Љубан послао тамо.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је Вашег шогора Славка ко је њега издвојио из те групе и рекао ти идеш тамо у «Велепромет». Да ли знате то?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нисам сигурна. Не волим рећи, нисам сигурна то.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми да ли Вам је брат причао шта је, да ли је нешто чуо, сазнао. Да ли Вам је нешто испричао о том јутру када је Ката Ловрић дошла по њега и одвела га у кухињу. Да ли Вам је нешто рекао кога је видео.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Није имао пуно шта рећи о том дану осим да га прије него што га је Ката одвела, издвојила, да га је Петроније тукао, у ствари, њега је више боцкао, није га толико првоцирао, то више бих ја назвала психички малтретирање а онда се она појавила. А овај, он није могао то, једино је чуо јауке и тучњавае, а следеће јутро кад је почело минско поље, он је ишао скупљат по минском пољу мртве и рањене и то вече кад је дошао ја сам била вани пред шупом, онда видела сам по њему да се нешто лоше догодило и

звала сам га да ми каже шта је. А он је био у шоку, па је почео само низати имена. Неких није се одмах ни сетио, у сваком случају знам одмах да је рекао да је Славко Штрангаревић погинуо, Стјепан Лукетић исто да је погинуо, ујак Стјепан Пеулић да је рањен, Емануел Филић да је рањен, за Мујића исто се сећам да је рекао да је рањен, за Кузмића Славка да је погинуо. Није се ни он у овом, он је био у шоку, није могао веровати да се то догодило. У ствари, да, реците.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је можда рекао ко је њега позвао, послао да оде да прикупља мртве и рањене?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислим да је био Радојчић.

НАТАША КАНДИЋ: Да му је Радојчић?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми да ли је можда Вјекослав поменуо, да ли се сећате да Вам је можда рекао кога је видео тог јутра када је њега Ката одвела, да ли је видео Деветака у задрузи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, он га није могао видети јер је још увек био у кухињи. Он је целу ноћ био у кухињи, није био код куће. Тек је следећи дан дошао кући.

НАТАША КАНДИЋ: И како кажете он није могао да га види?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Зато што је био, био је ваљда та кухиња није имала поглед, јер у кухињи је исто био стражар који је пазио на њих.

НАТАША КАНДИЋ: Ви мислите да је та кухиња, да се није могло видети шта се догађа у дворишту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Он Вам је рекао да га је Петроније првоцирао, боцкао, а како у којој прилици? Горе у кухињи док је био доле?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је док је вани још био у дворишту.

НАТАША КАНДИЋ: То је значи било вече пре да ли је тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је још нешто рекао? Да ли Вам је још нешто рекао шта се догађало?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па причао је углавном како су сједили на тој клупи испружених, исправљени а около њих су онда ишли са металним шипкама па како кога погоде по леђима.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Само још да Вас питам да ли је рекао Вјекослав ко су ти људи који су шипкама? Ко су ти? Војници, али који? Да ли.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Углавном, знам да је говорио да су их тукли сви ови Љубанови, Петроније, Ацо и овима другима не могу се више сетити имена, пуно је то времена прошло.

НАТАША КАНДИЋ: Да Вас питам. А зашто кажете Љубанови, Петроније, Ацо.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Зато што су они стално били око њега и знали су да их је он довео. Тако су они сами рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Знам зато што сам пар вечери то прије него што ћемо ми изаћ, била сам се пробала обратити, двојица од тих «Белих орлова» су били смештени у кући код једних сељанки горе на брду и овај, нисам имала шта изгубити, ја сам са сестром отишла горе код њих и питала их могу ли они помоћи и извућ њих тројицу из затвора. Они су рекли да што се тиче њих, нису их они ни ставили већ да су их сместили домаћи. Да је то изричито њихова наредба.

НАТАША КАНДИЋ: Судија да ли сте хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ово да појасните, ови Љубанови, па кажете стално били око њега. Одакле Вам то сазнање да су били око њега?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Зато што су они о том причали међусобно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како причали међусобно?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Те су добили наредбу од Деветака, Деветак им је рекао ово, Деветак им је рекао оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви то чули да су они причали?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли некада видели Љубана да је имао око себе у окружењу.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја сам Љубана, Љубан је био, његова пуница је живела у мојој улици на самом, на јединици, а ја сам на дванаестици и Љубана сам виђала можда сам га видела у пролазу 3-4 пута за тих три месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тих првих дана да ли сте виђали Љубана Деветака у окружењу тих добровољаца које називае «Љубанови»?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Виђала сам једном у центру села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте то видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Љубана и мислим да је један био Ацо, ја њему не знам пуно име, не могу рећ, они су, углавном су се

надимцима звали. Знам да је један био «Пљока» тај нас је стално пратио у кукурузу и није се мицао од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: И ово у црвеном крсту када сам радила, онда су они исто стално тамо били. Један је био Зоран, па тај Ацо, Драган, било их је неколицина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте Ви то радили у црвеном крсту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је 11-ти месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Још да Вас замолим да се сетите да ли Вам је можда Вјекослав рекао тада када је Ката њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак. Изволите.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја се извињавам, Вјекослав Балић је овде био сведок и сведочио је непосредно о сопственим сазнањима. Ово је пето или шесто питање које се односи на проверу исказа тог сведока. Да ли се сумња у његов исказ или шта? Просто ми није јасно зашто се пита сведок овде шта јој је брат и не пита се при томе да ли је то брат казао, то сте сада Ви први пут учинили, питали да ли је он рекао. Просто, приговарам оваквом начину испитивања, ми ћемо сада имати, ово је 160-ти сведок. Ми ћемо имати не знам колико сведока који овде износе своја посредна сазнања о догађајима и чак о оним догађајима о којима је сведок овде сведочио тако да немам против да испитује пуномоћник оштећеног наравно, али просто сведок је био, брат је овде био и њега је тада требало питати евентуално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Изволите. Даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим да је потпуно легитимно питати и да ли је нешто пренео сведоку брат, зато што је могуће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдете сада да се не расправљамо у вези тога. Крените даље на питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ово није у реду оваква процедура. Не можете то да радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, немојте да се расправљамо овде у судници.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли имате неко овај, сазнање да је још неко, нека већа група издвојена тада, да није отишла на минско поље као што је Ваш шогор, брат.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Знам да су њих пар издвојени, Владо Сомборац, није он то вече, он је издвојен већ прије. За њих је

Љубан већ одмах спремио неке ваљда послове, Римар Милко, Лутровића Антуна, Жадања, Јосип Пољак, Јосип Туркаљ, да је њих издвојио за, вероватно је сматрао да му они могу послужити за нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми кажите, када кажете он је, на кога то мислите?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислим на Љубана.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли то чули?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јер знам да је наредио за Јосипа, Ивана Пољака, Јосипа Туркаља, Римар Милка да они морају, Мирослава Милка, да они морају радити у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам та сазнања?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Неке одређене послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам та сазнања. Само мало госпођо Балић.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јер кад смо ми ишли радити, био је тамо Иван Пољак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме чујете? Одакле Вам ова сазнања која сада причате? Јесте ли ме разумели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причате нешто, на Вас се односи питање, да је Љубан тамо нешто некога издвојио. Одакле Вама та сазнања?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: По ономе што су рекли ови рецимо сам Пољак, рекао је да он тамо мора бити, да морамо да шутимо и радимо јер нећемо се добро провести.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте само да разјаснимо. Да ли сте од Пољака чули да је њега, да је њему помогао Деветак, да га је издвојио.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Није он рекао да му је помогао. То уопће није била ријеч та већ да му је рекао да он то мора радити. Кад каже мора, то није баш помоћ, то си принуђен и вероватно је, колико сам ја видела, сви су мање-више били у страху и мало се комуницирало међу нама, јер нисмо знали баш ко нам је иза леђа, већ сам вам рекла да су ти стално били иза нас. Кад ти је стално пушка уперена у леђа ниси баш сигуран.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас подсетим. Да ли говоримо о том 17-ом или 18-ом ујутру о издвајању неких људи из дворишта задруге? Да ли о томе говоримо?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је онда?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Говоримо о томе али и о томе када смо ми радили у пољу. Јер када смо ми радили, око нас су стално били ја нећу њих назват резервистима већ ћу их назват четници што су имали друге ознаке.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само да се.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Резервисти су дошли касније.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Само бих Вас замолила да разјаснимо, да буде потпуно јасно око Вашег сазнања о издвајању неких људи од стране Деветака, Ви кажете да сте чули од тих људи да ли је тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су Вам рекли они?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нису се баш усудили пуно говорити само је речено шта они морају радити.

НАТАША КАНДИЋ: Да само разјаснимо да им је Деветак рекао да треба да иду да нешто раде.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да предводе и да пазе шта ми радимо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се то односи на ситуацију пред одлазак на минско поље или у вези са принудним радом?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: У вези са принудним радом.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Али значи, само да разјаснимо, да ли се Вама неко од оних који није одведен на минско поље а био у задрузи, да ли Вам је неко рекао како се то догодило да он није у групи оних који су отишли на минско поље?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, не. Осим брата не.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Сада ми само реците ко је Вас позвао и рекао Вам да сте обавезни да идете на брање кукуруза.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Код нас је дошао Мијо Клисурић и Зораја.

НАТАША КАНДИЋ: И на кога се то односило? На Вас?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Пошто је, односило се на мене, на сестру Ружицу Лукић и на снаху Винку Балић. Али Винка она није ишла радити јер је добила потврду јер имала је онда двоје деце.

НАТАША КАНДИЋ: А ко јој је дао ту потврду?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Љечник.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми да ли сте добијали неку надокнаду за тај рад?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Први месец не. Други месец некакве бонове као може се узети нешто у, онда је «Велепромет» још постојао у селу, па шта ти понуде.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам само ко Вас је пратио и да ли Вас је неко пратио, да ли је била нека оружана пратња када сте ишли на брање кукуруза?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, испод. Прво нас је, ми смо из центра ишли с трактором доље до кукурузишта или до винограда а доље пред централом нас су обично прегледавали да ли имамо оружја или не знам шта су очекивали да имамо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Ја имам још једно питање. Добили сте наредбу да напустите село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога се добили ту наредбу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То су они добили у затвору, брату су рекли ови у Кесеровој кући да мора следећих дана напустити село а тако и шогору када су излазили из подрума, да их следеће јутро чека аутобус. Да није препоручљиво да остану.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је, да ли је неко Вам рекао да кључеве треба да предате Деветаку или сте Ви то сами?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Продановић. Ђуро Продановић.

НАТАША КАНДИЋ: А где сте видели Ђуру Продановића?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нисам га ја чула већ је чуо тата и шогор.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте нешто морали да потпишете отац или неко приликом одласка из села?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, онда нисмо морали.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, само сте предали кључеве?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан. Ја сам заменик тужиоца Небојша Марковић. Кажите ми овај сада када сте причали о томе да су испитивани у затвору пред Ваш одлазак, да ли су Вам рекли ко их је испитивао? Ако се не варам, раније сте у исказу рекли да су ту били неки домаћи.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да. Препознали су једног Тепавца, мислим да су рекли да је Радован Тепавац, то су тата и шогор рекли су да су препознали Радована Тепавца. Брат је препознао Обрада Тепавца. Он је за њега рекао да га је тукао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. А кажите ми сада Ви сте се скоро на питање пуномоћника оштећених говорили о томе како су вас

пратили у поље и тамо дежурали. Раније сте поменули да је био «Пљока» међу тима који вас чувају.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био још неко од ових чије надимке знате?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Повремено је био Ацо, неки Драган, али највише је Пљока.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте раније Петронија. Да ли је и он био међу овима који су ту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, не, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекли сте да су Вам ови војници који су ту долазили, добровољци ти први, да су Вам рекли да ставите беле ознаке на капије и да не смете да затварате, а да ли сте морали да носите беле траке и на рукавима? Односно на рукама кад се крећете по селу.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да. Али рекла сам вам да се ми првих дана нисмо кретали по селу па нисмо ни носили само је ишао тата, па је он стављао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате ко је то наредио и када? Помињали сте ова два састанка. Један који је држао Деветак, један да је држао Ђуро Продановић. Па да ли знате када је то наређено? Односно ко је то наредио?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ђуро Продановић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте на почетку да су долазили неколико пута код Вас и помињали сте нешто у вези Вашег аутомобила, па нам објасните да ли Вам је неко одузео аутомобил?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, следеће јутро мама и ја смо још биле саме, ушла су двојица да кажем добровољаца, зато што су имали различите комаде униформе на себи и један ауто је био напред у дворишту, а други ауто је био у другом дворишту. И овај први је припадао шогору и рекли су њима треба ауто, јел могу они њега узети и држе уперену пушку у мене. Шта бисте Ви рекли?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. А јесу ли и ови други.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Рекла сам возите се. Да, још сам ја онда рекла, можете ви њега узети само реко не ради му паљење па су га још и одгурали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овај други ауто?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Овај други ауто нису одвезли тај дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А касније?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Касније јесу. То је већ прошло доста времена, не могу се сјетит који је то дан био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је одвезао тај други? Шта је тај рекао ко је одвезао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ништа, да им треба за војне сврхе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је помињао по чијој наредби то раде?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, нисмо ми питале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми у вези ове радне обавезе, можда Вас нисам добро разумео, па ћу се везати за ова два састанка, на правом када је Деветак или на другом када је Ђуро Продановић био кад је, или евентуално касније је ова радна обавеза уведена?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је Ђуро Продановић на том рекао за радну обавезу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Поменули сте још и ова два леша што сте прво мислили да је то неко од Ваших па сте за једног рекли да је Пољак, нисте могли да се сетите имена, а овде ми имамо неки податак да је на пример настрадао Јурај Пољак. Да ли Вам то нешто значи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Е да, је, да, Јурај Полак и Марко Кесар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете да сте видели Деветака у тричетири прилике, да ли је тада имао на себи цивилно одело или униформу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислим да је цивилно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте га први пут видели у односу на дан напада? После колико времена?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Први пут је било пре минског поља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А остали случајеви после?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: После, да, јер ми смо у главном били до 5 сати, до 4 сата вани у пољу. Баш га нисмо имали прилике у то доба видети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да вам је речено након тог првог састанка да је Љубан Деветак казао да је он газда села и директор задруге и рекли сте да то да је газда села да се то касније показало. Хоћете ли нам рећи на основу чега сте изнели ту тврдњу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: На основу тога који су људи убијени и ко је нестајао, како је ко вођен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте то повезали?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Како? Када нестају само Хрвати и када углавном су од тих Хрвата били Шокци. А његова пуница ко је није поздравио, она је рекла да њега треба макнут. А мој брат ми је исто поздрављао његову пуницу, па ето исто није требало. И то је рекла тако. То звучи можда глупо али је то истинито, да сте је познавали можда бисте и Ви тако мислили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Поменули сте Милана Радојчића да сте њега познавали. Да ли сте њега виђали у то време?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, у пар наврата. Углавном у пролазу када идемо радити или једном блиски сусрет пред војном полицијом који је био исто у центру села с једне је била та кућа од Кесера, где је била милиција а са друге стране је била војна полиција, кућа од Брајковића. Ја сам пред том кућом од војне полиције покушавала и преко њих да извучем ове из затвора, он је наишао и питао, сестра и ја смо стајале са још пар жена пред том кућом и он је наишао и питао шта ми ту радимо јер сестра је с њим ишла у школу. Ја сам онда рекла шта се прави блесав када зна зашто смо ту. А он оно, «па како ти то мислиш»? Реко «љепо, ти си их тамо и сместио».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А какав је његов одговор на то био?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Отишао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате да ли је он имао некакву функцију? Шта је он био?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не могу на то тачно одговорити, знам да су говорили за њега и за Девчића да су они иза Деветака први, да тачно кажем не могу рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли Девчића виђали?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Девчића сам видјела у два, три наврата, да то је па вјероватно је баш ако није 17. исто у центру села пред сам одлазак доље на њиву, сам га видјела у пролазу. Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је он радио?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Он је имао униформу на себи, али не могу рећи, стварно не могу, онда нисам знала шта он обавља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми Крњајић, Жељка Крњајића да ли сте?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Њега уопште нисам видјела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ово кад смо већ код тога, помињете да сте Милана Радојчића видели ту први пут између куће Боре Кесер и војне полиције неке, а реците ми када је то било?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 22. су њих одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког 22.?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 22. и 23. смо ми углавном висиле пред војном полицијом и покушавали их извући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците месец који 22, 23.?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 12, 22.12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, уреду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте то да сте радили у том Црвеном крсту, иако сам Вас добро разумео ту су се налазили углавном добровољци, да су се ту скупљале ствари од ових људи из села?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или који су погинули или који су напустили село, а шта се дешавало са тим стварима онда?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Довозили су их у ту кућу, у једну шупу па се као, јер су се онда већ почели насељавати из Западне Славоније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта су радили са тим стварима онда из те шупе?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ми их као сортирали, па како ако неко дође тражити од њих да им дамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан госпођо Балић, Бранкица Мајкић адвокат бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића. Само судија секунд један извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја ћу за Вас само неколико питања кратко, па само молим и за тако прецизне одговоре, значи само оно што Ви извесно знате. Да ли можете најпре да ми кажете за ситуацију када сте били код Стипе Пеулића када сте видели стрица и стрину, да ли сте видели још некога кога сте по знавали том приликом?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислите на ове што су их одвели?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, не, на људе које Ви познајете?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, само су њих извели из те куће само њих двоје, јер они су били сами у кући.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није било других особа у њиховом дворишту или у кући, да сте је Ви видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам пуно. Друго бих Вас питала везано за сатанак о ком вам је отац говорио, да се Љубан

представио као газда, да ли сте о том састанку можда разговарали још са неким?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, само са ујаком Стјепаном Пеулићем и са татом.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли можете да се сетите шта Вам је Стјепан Пеулић рекао поводом тог Љубановог обраћања?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па рекао је да по ономе што им је рекао да нас не чекају лепе дани.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али није Вам цитирао што је Љубан рекао тачно?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала. Кажите ми даље за ову кућу Девчића коју сте описивали да је била у изградњи и да су тамо нађена тела, је ли можете да кажете име власника те куће, пошто има више Девчића? Да Вас не мучим ако не можете да се сетите, није.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не могу се сетити.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала. Даље само бих Вас питала да се фокусирасте на десети месец и колико сте ако можете да се сетите ситуација, колико сте пута видели Љубана Деветака у десетом месецу, Ви сте рекли пар пута у три месеца, ја Вас питам само за десети?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Два пута.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, можете ли молим Вас да ми опишете ту ситуацију са ким га видите, да ли чујете неки разговор?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не. Први пут сам га видеала са Мирком Рудић, он га је као возио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. А други?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Други пут је излазио из куће и исто мислим да је Мирко само био са њим.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Значи нема ове пратње о којој Ви причате, добровољаца и осталог у тим ситуацијама када сте га Ви видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, у тим ситуацијама не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јер је он спавао у кући своје пунице, у нашој улици.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Сад бих Вас само питала још везано за Лукић Славка ког сте споменули то је супруг Ружице је ли тако Ваше сестре?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да. Они су се налшли у Ловасу зато што иначе су живели у Вуковару, али дошли су за викенд 25.08. и нису могли да иду натраг и остали су код нас.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми Ви кажете да су живели у Вуковару је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А је ли Лукић Славко био из Товарника можда?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, њему је адреса била онда још на Товарник.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И ако сам Вас добро разумела, Ви ме исправите он је радио у «Велепромету» то сте данас споменули.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да, једно је време радио у «Велепромету», па су га који точно дан, то је исто био десети мјесец, одвели су га у Товарник на испитивање пошто су се појавили товарничани који су га препознали и овај, двојица су дошла, један је био, ја те товарничане не познам, а један је био Радован Тепавац и одвели га за Товарник и онда после Товарника су га одвели у затвор у Шид.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала Вам само још једно питање имам, Ви сте данас рекли да Вам је мајка пренела да се кључеви оставе Љубану Деветаку?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Приликом изласка.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пред судом у Вуковару, пре тога са ким сте Ви напустили село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Цјела обитељ, брат, отац, сестра, шогор и троје дјеце и снаха.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ми смо имали прилику.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Са нама је исти тај дан у том истом аутобусу је био и ујак Стјепан Пеулић, његова жена Марица Пеулић, Ђука Фиилић и његова жена Ивка Фиилић, Емануел Фиилић и његова жена Јозефина Фиилић.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, ево да се држимо Ваше породице, ево постоје искази Вашег оца Звонимира Балића које је дао пред судом у Вуковару, исказ Вашег брата Вјекослава Балића, они не говоре да су кључеве оставили Љубану Деветаку, ја ћу да Вам предочим.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ви морате разумјети да су њих двојица добили батина и то брат нарочито, и само то вече смо ми имали и жене су, ми смо спремиле се за одлазак. И ујутро нисмо ми баш имали пуно времена гледали смо како ћемо отићи, а не. Кључеви су нам били мање важни.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, ја могу да Вам предочим само да је Ваш отац рекао да не зна како се звао командир милиције из Илока код прозивања наредба је била да ујутру донесемо кључеве и морамо изаћи из села?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А Ваш брат је негде рекао да је Деветака видео само једном приликом и то кад је продавао неку стоку, да је то имао тај један.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је сасвим вјероватно је тако и било, јер није се Деветак баш пуно показивао у јавности.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па је ли Ви можете да.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: И то је вјероватно смишљено.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми Вама лично и Вашој породици је ли Деветак нешто нажао урадио?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, осим што нас је истерао ван и пошто се остало без ичега, ако се то може сматрати.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми у дванаестом месецу о ком говорите, није предмет оптужнице, али пошто инсистирате да Вас је Деветак истерао, да ли се сећате које су снаге биле у селу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим нисам разумјела?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Припадници којих формација су у дванаестом месецу били у вашем селу и где сте, односно ко је затварао вашег брата и тако даље?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Милиција је одвела брата и тату, али припадници ови резервног састава су били Мађари из Бачке Тополе, знам зато што сам онда добила од њих потврду за излазак из села.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала Вам, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан госпођо, ја сам Градимир Налић и браним Милана Радојчића. Ја бих Вас нешто питао, Ви сте пре 10.10. били у селу, је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми јесте ли напуштали село пре 10.10. одлази до оближњег села или до Вуковара?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, били смо у осмом мјесецу смо били у Загребу па кад смо видјели тенкове у селу, а мама и тата тамо ми се одлучили вратити. Сматрали смо да њима треба помоћ и онда опет је брат вршио притисак да није паметно да жене буду у селу, ми отишли у Илок, смјестили нас у неку кућу без подрума, шта смо ми мислили да ће бити нисам сигурна више. Нисмо се тамо осјећали сигурно и ми смо се вратили кући.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажете у осмом месецу сте видели тенкове у селу, где сте то видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, то смо видјели на Тргу на телевизору.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли они били паркирани или су пролазили кроз село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Пролазили.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли село на путу за неко друго место, да ли се мора проћи туда или се?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не мора, они су ушли тако вјеројатно заплашивали.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи имали су и други пут, је ли тако, којим су могли проћи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јер Ловас је ван главног пута.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми је ли било у Ловасу предузимане некакве мере заштите становништва?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Биле су страже, пунктови око села.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где су те страже се налазиле и ко је те страже, ко је на тим стражама учествовао да ли можете да нам кажете?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па углавном сви млађи испод 65 година.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли виђали Ви те страже?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не. Нисмо ишли на те пунктове, то је било углавном на сваком излазу села колико ја знам, према Мохову, према Бапској, према Опатовцу, према Вуковару, доле према Товарнику.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, кад сте излазили ето то у осмом месецу долазили морали сте проћи крај тих стража, да ли сте их видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Код нас у току није било тих, али зауставили су нас, ишли смо на Богдановце, једино су нас у Богдановцима зауставили.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Је ли неко од Ваших учествовао, мушких рођака, учествовао у тим стражама?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Је, судјеловао је брат, судјеловао ујак, тата је већ био старији и он је као цивилна заштита.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта су од оружја имали они на тим стражама? Јесу ли они доносили.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја само знам да су они, кући није било оружја већ су преузимали у мјесној заједници како шта, неко ловачку пушку или неку карабинку, играрије.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми је ли било аутоматских пушака, калашњикова и тога?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па знам да су говорили.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви то нисте видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Али то је ваљда била неколицина.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А од кога се то бранило село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ловашки Срби су нестали већ у пролеће из села и то је све видљиво нестало.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Зашто Ви мислите, односно шта су Ваша сазнања зашто су Ловашки Срби нестали у пролеће?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Зато што су они причали како ми њих малтретирамо, а не знам само тко то. Није било никаквих, у Ловасу тога није било, то су само приче. И прије рата у Ловасу није било међунационалних размирица и то може сватко потврдити и они ако хоће.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па што су онда бежали?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Питајте, шта су дошли, па вјеројатно по оно што нису зарадили, требало је покупити из кућа.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми јесу ли ти Ваши мештани, говорим за Деветака, за Радојчића, за Девчића, Крњајића, јесу ли то неки људи који су и раније били познати по томе што су се бавили криминалом, пљачкали народ и слично, одакле тај нагон да се врате и покупе из ваших кућа?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, не, није.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нису, добро, хвала.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не могу ја рећи да је Радојчић био криминалац, за Крњајића се знало да воли правити неприлике. Ја сам га особно избјегавала, нисам га волила ни видети.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, али нисте знали да је криминалац.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: А рецимо Деветак је познат као, он је стекао у мобили добар глас.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите Ви мени госпођо како изгледа та кокарда коју сте Ви видели у филмовима? Ви сте тада имали 17 година, можете ли да нам опишете кокарду како изгледа?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нисам ја онда имала 17 година.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Него?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја сам онда имала 27 година.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, како је изгледала та кокарда, тачно? Пошто разликујете петокраку.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Орао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Орао, а она четничка је била са лубањом. Углавном су ови који су долазили она лубања.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ово кад сте видели тело Стипе Маџаревића, где сте се Ви налазили у односу на тело, колико сте били удаљени, јесте ли прилазили том телу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Метар.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Прилазили сте телу и како је лежало тело на леђима, на стомаку?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Скврчен.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У ком положају?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Бочно, скврчен као беба.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта то значи, да ли су руке биле савијене на стомак, на груди?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Једна је рука била савијена и локва крви испод њега.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико сте рана видели на телу, ако сте видели неке ране?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Рана преко трбуха.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта то значи преко трбуха?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Целом дужином, целом ширином.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Једна велика рана?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, рафална.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како разликујете рану од рафала, од ране, на пример, од гранате?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Зато што је целом ширином било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је Ваша процена?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Моја процена, зато што је као засечено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Као засечено?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала лепо, кажите ми, молим Вас, колико је удаљена Ваша кућа од задруге?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Једна улица, али мени је одмах иза леђа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта то значи?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Моја кућа се сучељава са задружном.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Са зградом неком у задружном дворишту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, са задружном радионицом.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта се у тој радионици налази?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Поправљали су тракторе тамо, углавном радне стројеве, велико је двориште.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где сте Ви проводили ту прву и другу ноћ?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Код куће, у подруму.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У подруму, хвала. Рекли сте да сте радили у Црвеном крсту и да је тамо доношена роба из кућа. Да ли знате конкретно, из чије куће је донета роба и која роба, можете ли да кажете нешто о томе?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: За неке могу знати, зато што су ове, пар жена које су биле са мном препознавале.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта су препознавале?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја сам препознала и када су донели из куће жупника, а они су препознали када су донели из обе куће Латасових, из покојне Јозефине куће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко је препознао то, госпођо?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Маријана Паушановић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта је препознала тачно, чију робу, из чије куће и коју робу, да ли можете да ми кажете?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, ручне радове, мислим на хеклање, шлингање, свака је жена радила на свој начин и своје мустре и то се препозна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта су са тим ручним радовима радили тамо у Црвеном крсту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Е па то су углавном оне међусобно поделиле, Костина жена је то скупљала за себе па, шта ја знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а кажите ми, ко је тамо од мушкараца долазио, од ових добровољаца о којима сте говорили, да ли можете неко име да нам кажете? Рекли сте, а мене занима само једно име још, Љубодраг Јелић, Љубо Јелић, да ли Вам је то познато? Он је овде давао исказ пред овим судом.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јесте ми познато, али за презиме не могу рећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можда по надимку неком, да Вам помогнемо, он је имао надимак «Чубра», Љуба «Чубра», из Краљева је био?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта Вам је познато о том човеку, да ли можете да се присетите, молим Вас.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не могу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он је нама говорио да се бавио хуманитарним радом.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, не могу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се сећате, како је изгледао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Пуно је то времена прошло, нисам сигурна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нећу Вас мучити, стварно.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: И сада овај оптужени, ја знам да сам тако њега видела, ја га не бих препознала, скроз се променио, а знам да сам га видела, у ујаковој кући.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А који окривљени, нисам Вас разумео, стварно?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Овај, Александар, овај што је рекао да није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где сте га видели, данас сте га видели пре суђења?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да се није појавио на прошлом рочишту.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а реците ми, о овим догађајима у селу, јесте Ви читали негде или слушали 'после догађаја?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Шта, како мислите?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте читали ловашке новине или читали ону књигу у којој је описано страдање Ловашчана, јесте ли имали прилике да то држите у рукама?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јесам имала прилику, али ме није занимало, зато што оно о чему си сведок, баш не волиш пуно, то је новоотворена рана.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли разговарали са оцем и братом о сведочењима њиховим?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Брат је гледао да избегне ту тему на сваки могући начин.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А отац да ли Вам је рекао шта је сведочио?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Отац је могао рећи само оно што је он видео у тих пар наврата када је био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је Вама рекао тачно шта је видео, је ли Вама рекао шта је видео у тих пар наврата?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Он није волео нама говорити док смо ми били у селу, зато што, није волео да се ми бојимо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ово Вас питам зато што је малочас сво време пуномоћник испитивао шта Вам је брат рекао, шта Вам је отац рекао. Сада чујемо да Вам ништа нису говорили. Хвала најлепше.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, не, нисам ја то рекла, преводите речи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, изволите, можете да објасните то.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Кажем да нисам то рекла, Ви сте другачије сада то извукли из контекста.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хајте Ви реците, ево ја ћу поново да Вас питам. Шта Вам је брат причао о томе?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Брат је причао оно што сам ја рекла, шта му се догодило то вече у дворишту, да га је прво Петроније почео боцкати ножем и онда да је дошла Ката и да га је извукла и рекла да јој дође помоћи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када Вам је то причао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када Вам је то причао брат?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То је рекао још док смо били код куће, а и касније када се ситуација смирила.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала Вам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, извињавам се, само имам примедбу на овакав начин испитивања. Бранилац је питао да ли је сведок читала новине, да ли је читала књигу и питао је, да ли су јој брат и отац говорили о свом сведочењу, значи непосредно пре овога. А онда је то ставио у контекст сведоку као да је она то, да јој никада ништа нису причали и мислим да то заиста нема смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то у транскрипту, тачно се види како је гласило питање. Идемо даље, да ли има још неко од бранилаца, нема нико? Од оптужених? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дobar дан. Питао бих сведокињу, да ли се сећа, где у којем делу атара је брала кукурузе и коју врсту кукуруза?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Сјеменски кукуруз сам брала код задруге до вуковарске стране, са десне стране према Вуковару, то је био сјеменски кукуруз, горе смо брали изнад задруге, баш је ли био WC или, знам да је био јако велики.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Семенски, један и други, је ли тако?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведокињи познато да се семенски кукуруз бере искључиво ручно?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, могао се он брати и берачем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведокињи познато да је берач у то време био потпуно исправан, да може да бере?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, ви сте рекли сви, односно не Ви особно, већ да су рекли други да су сви покварени, сви од оноликих берача.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сведокиња сећа да ли сам ја долазио у кућу њезине мајке и оца?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: То нисам нити рекла.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја то нисам рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули крај питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисте чули крај, сачекајте. Да ли се сећаш да сам долазио у кућу твоје мајке и оца?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, није.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти је познато да сам долазио у кућу твог ујака, Пеулић Стјепана, звани «Максо» и ујне?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је врло нејасно, у ком периоду?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците нам, господине Деветак, то може да буде у јануару 1991., у децембру 1991. године, долазио у кућу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извините, председнице, настојаћу да будем прецизан. Да ли је сведокињи познато да сам долазио код њезиних првих суседа, односно овај њезиних оца и мајке, Владе Сомборца у кућу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, опет.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Код Владе знам да сте долазили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Код Владе знам да си долазио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведокињи познато да је њезина мајка помагала у опслуживању, односно мужи крава код Владе Сомброца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Моја мајка није помагала у мужи крава, радила је Марица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, прецизније постављајте питања и нико не одговара овде због муже крава.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У свом исказу данас сведокиња је спомињала да су резервисти дошли касније, па бих молио да се изјасни ако се сећа, када су то резервисти дошли касније?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја сам резервисте видела већ трећи, четврти дан када су дошли у комплетан претрес куће, када су долазили добровољци, они су само дошли у први део куће, нису ишли ни на таван, до прве капије, до другог, нису се ни усудили ући, а ови су прегледали све.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Резервисти?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: И резервисти су имали униформе ЈНА и звезде на капи и рекли су да су из Црне Горе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислиш на оне СМБ униформе једнобојне, је ли то?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала лепо.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: И докле су имали вина, они су долазили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А због вина, хвала лепо.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам примедбу на део исказа ове сведокиње, посебно на овај део мог командовања, овај и наређивање, везано за исељавање. Исто тако, везано за кључеве, тражим суочење у вези ових кључева. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, с обзиром да Вам се то не ставља на терет, није битна околност да би то суочавали. Идемо даље од оптужених, ко има. Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када сте чули први пут за моје презиме?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим поновите питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када сте први пут чули за ово моје презиме што малопре спомињете?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: За презиме нисам ни чула, док није почела, док није отворен предмет, већ само сам чула за име Александар.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да сте 10.10. око 10 сати обишли пар кућа у селу.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не обишла пар кућа, већ пролазила, пробала ућу у кућу од Ђуке Филића, прекопута мене одмах.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате, до када је трајао напад на село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ако мислите на бацање граната.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, уопште на напад.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Сат времена.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А после тога?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Те шетње су трајале до два сата.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И Ви сте могли тако да се крећете по селу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нисам могла да се крећем, али то је ишло на мој ризик, јер тенк је стајао на углу Владимира Назора пред Гајевом и доле према овој другој страни према брду између Шљивовца и брда.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У десет сати, 10.10. ујутру у десет сати тенк је стајао ту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате ко је све учествовао у нападу на Ловас?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја могу само рећи оног ког сам ја видела, тај први дан, ове све остале ја нисам познавала различито обучене, а знам да сам видела у пролазу Зорају, Воркапић Милорада из далека сам их препознала, они су, Милорад је живио у мојој улици.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не мислим на појединце, него уопште ко је учествовао све у нападу на село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не на појединце, него уопште ко је све учествовао у нападу на село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па вјеројатно су разни добровољци, а одакле ја да знам ко је учествовао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А како онда спомињете само «Душан Силни»?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, нисам рекла само «Душан Силни». «Душан Силни» сам споменула кад су стрица и стрину одвели, а за 10.10. нисам рекла «Душан Силни», већ сам рекла са разним одорама, а први дан ја нисам видела те шарене униформе већ разно, дјелове униформе на свакој особи.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У којој сте Ви то кући видели?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Владимира Назора 12, из своје куће.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, мене у којој сте кући видели да сам ја био?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Један дан, а у ствари нисам ја Вас видела већ је ујак рекао да сте били.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто? Шта сам радио тамо?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не знам, не могу.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Споменуо Вам је брат да је Аца био у земљорадничкој задруги тог 17-ог, 18-ог?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Видели сте Ацу у Црвеном крсту?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А откуд знате да је то исти тај Аца?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Па не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И Аца Вас водио на посао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И тај исти Аца Вас водио на посао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Нисам то рекла.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте, рекли сте. Данас сте изјавили да Вас је Аца водио на посао, па ја кажем да јесте.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Уопће Вас нисам, уопће Вас нисам разумела.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ево нека Вам судија каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо у транскрипту, тако да ја мислим.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја знам да је рекла сигурно, не бих је питао, не бих измислио уопште то. И тог Ацу сте видели са Љубаном Деветакком?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Можете се приближити микрофону, макнете се и ништа не чујем.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тог Ацу сте исто видели са Љубаном Деветаком?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Једног Ацу јесам видјела са Љубаном Деветаком.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па којег, је ли мене?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: У оно време је био ћелав.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ћелав, добро. Госпођо председавајућа, имам само примедбу, Црвени крст ја кад сам био тамо није, то је неки отворен, или како формиран, не знам ни кад је отворен, а за презиме па то нису знали ни пола ових што су били са мном моје презиме, а не она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је рекла кад је чула презиме, тако да. Добро. Од оптужених? Нема више нико питања. Госпођо Балић, само пар питања може веће да Вам постави. Реците ми да ли је тог 10.10. или непосредно пре напада било хрватских оружаних снага у месту Ловас и да ли је било неке организоване одбране села?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, једно време је била нека чета који нису били из села, то ја мислим да их је било 10-12 и они су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то једно време била та чета од 10-12 па су отишли? У ком месецу?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Мислим да је то био девети мјесец али да није цели девети мјесец да они нису тамо били и да су за Илок отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у вези ових радова које спомињете да сте одвођени берба кукуруза, да ли је било и мешовитог становништва у тим радовима и Срби и Хрвати или је ту евентуално прављена нека дискриминација?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, искључиво Хрвати. У селу је било 10% Срба, а остало је било Хрвати и пар Мађара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми везано за ово што наводите то на кућама те беле неке ознаке и на рукама, да ли је то важило за целокупно становништво Ловаса и Србе и Хрвате или је ту прављена нека разлика?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: У нашој улици су сви били Хрвати, осим ето прве две куће су били од Љубанове пунице и две куће Воркапића, а они нису имали те бјеле крпе на капијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми почев од 10.10. па надаље мештани Ловаса, живели сте у том месту, да ли су неке пропуснице требале за кретање кроз само село?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Је, требале су, оне су се издавале у мјесном уреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су те пропуснице значиле, коме сте то показивали?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Ја је нисам имала јер се нисам ван поља никуд ишла, тата ју је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте Ви тада као мештанин Ловаса имали утисак да ту у селу постоји нека власт и да то функционише?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да, знамо да су мјењали стално као председника мјесне заједнице, мислим да је у први мах, нисам сигурна, први тренутак да је био Клисурић Павле Саво, а касније да су мјењали, јер на тој првој пропусници татиној касније нисам више ни видјела касније уопће нисам знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте то видели на тој татиној пропусници првој?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да само пише «дозвољено кретање по селу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је доле, јесте ли видели ко то одобрава, ко је у потпису?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Печат је био мјесне заједнице и потпис Клисурић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли имате сазнање, али вежите се за овај први период од 10.01.1991. значи тих првих осам дана до минског поља, јесу ли постојали неки затвори у Ловасу а да Ви то знате, неки импровизовани затвори?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Знам да је у подруму мјесне заједнице био затвор и у кући тог Кесера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам то сазнање за та два затвора?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Зато што прво из властитог искуства односно преко мојих, а и зато што знали су док смо ми радили на њиви одвести жене с поља у подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у подрум?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: У мјесну заједницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Е, оне се нису усудиле причати, а већину су и макнули можда на друге послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јесте ли Ви некад одлазили у простор месне заједнице?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте једног момента Петронија, да ли сте Ви то лице некад видели негде, да ли можете да га опишете како изгледа?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Само знам, сад је остало само да је био висок, он је у ствари, мислим да је он раније отишао од ових осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га Ви то видели у ком периоду?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Првих дана тих док смо ишли тамо радити и све је то увијек било у том кругу задруге, њега нисам виђала на пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи првих тих дана у кругу задруге, а како сте знали да се он зове Петроније?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Знала сам зато што ми је једном брат показао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неког Пљоку.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете њега да опишете и да објасните где, када сте га први пут видели, одакле Вам сазнање да се зове Пљока, тај надимак?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Први пут сам га видела баш у берби тог сјеменског кукуруза. Стално је стајао негде у близини нас и увијек је имао аутоматску пушку са собом и носио је дебеле наочале са, што ми кажемо «пепељарке» и увјек неке вицеве као причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Коста, помињали сте неког Косту.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Да. Он је био низак, запамтила сам га по великом ножу, већи од њега, да му виси о боку и носио је личку капу на глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косу какву је имао Коста?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, кажете низак, да ли се сећате какву је боју косе имао?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Црну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте једног момента да се Ваша кућа сучељава са механичком радионом, значи са том задругом и то.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Цијела радионица стоји и велепромет један до другог. Цијелом ширином је велепромет, одмах до велепромета је радионица од задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви могли из Вашег дворишта да видите шта се ту дешава у дворишту задруге?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Не, могла сам само чути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то чули и кад?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Јаукање и мукле ударце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било?

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: 17-ог и прво вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више неког допунског питања.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем Вам се госпођо Балић што сте се одазвали.

Сведок ЈОСИПА БАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете кратку једну пар минута, док сведок тамо уђе у судницу?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11:25 и биће настављен у 11:40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето пар минута само.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 11 часова и 46 минута.

СВЕДОК ЗЛАТИЦА БАЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Балић, да ли ме чујете?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Добар дан, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ми Вас слабо. Е сад је у реду. Сада ћемо прво да Вам узмемо податке, име оца?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Паво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца, како сте рекли, Павла, Павао?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Паво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паво, по занимању шта сте?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Домаћица, са станом у, где живите?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: У Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ловасу, адреса?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Крањчевићева 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крањчевићева број 5. Година рођења и место рођења?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: 24.04.1959.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена 1959. године, где сте рођени?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: У Илачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Илачи.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ, од оца Пава, рођена 24.04.1959. године у Илачи, са станом у Ловасу, Улица Крањчевићева број 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете рећи суду да ли сте у сродству са неким од њих или у завади: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис? Да ли Вам је неко род од њих или сте евентуално у некој свађи са неким од њих?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не.

Са оптуженима несродна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите положићете заклетву изговарајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа што ми је познато нећу прећутати.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: И да ништа што ми је познато нећи прећутати.

Опоменута, упозорена, након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових лица које сам Вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године. Ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у том нападу, затим убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и догађај на тзв. минском пољу и страдање цивила при овом догађају. Суд Вас је позвао по службеној дужности, добивши сведочењем других сведока информацију да сте у том периоду били у Ловасу, да испричате све што је Вама познато у вези ових дешавања, да ли је неко из Ваше ближе или даље родбине међу овим жртвама да је страдао у том периоду и иначе све што знате у вези овога што је предмет оптужбе. Изволите госпођо Балић.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па на дан напада сам била код Анке и Владе Сомборац, ја и три цурице. Тамо сам била три дана док Љубанова пуница није открила, онда јој запретила тако да сам прешла у то вријеме су већ свекар и свекрва дошли кући, код њих сам била један дан и она се јако бојала за нас, за дјецу, онда сам

отишла, отишла је она у ствари питати нашу ујну Славицу Ковачевић и тамо сам била осам дана. За то вријеме су они одвежени и убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само говорите молим Вас имена и презимена, да би смо знали.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Катица Балић и Марин Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вам шта?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Су моји свекар и свекрва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ви мене питајте, јер ја сам стварно узбуђена па, питајте Ви мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми од када Ви живите у Ловасу, кад сте се то удали?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Од 1978. сам се удала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми каква је била ситуација у селу непосредно пре напада?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па они су се сви окренули од нас, поготово од моје свекрве и Воркапић Мика и Ката и све су јој окренуле леђа, а на крају се и видјело зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми је ли било неких сукоба пре самог напада на Ловас?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, никада није било сукоба и јако су се добро слагали и никада никаквих сукоба није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта се Вама дешава на сам дан напада, где Вас затиче напад, како сте Ви то доживели сам тај?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Код Анке смо били у подруму и када су упали упали су са оружјем силним и викали су «ван из подрума». Била је Анка са својом кћерком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да појаснимо пре него што кренете да објашњавате. Ви сте становали у то време у Крањчевићевој улици?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ја сам становала у Крањчевићевој али сам била у то вријеме код Анке у подруму кад је ујутру кренуо напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ми реците кад сте Ви отишли код Анке у подрум која је то улица у Ловасу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То је Владимира Назора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објасните сад шта се дешава, ви сте у подруму, шта даље следи?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Изишли смо из подрума и овај, викали су «ван», изишли смо из подрума и овај, била је страшна пуцњава. Питали су где су нам људи, питали су јесу ли у Зенгама? Ја нисам знала ни шта су Зенге, ја сам питала шта је то? «Шта се правиш луда»? То је био њихов одговор. «Шта се правиш блесава? Како не знаш шта су Зенге»? Мој муж није био ни у Зенгама, није био нигде, мој муж је био обични цивил. Е, али међу свим тим четницима који су дошли, дошло је и њих једно 7-8 ту је се створио један, ја њега нисам одмах ни приметила, један Јосипов дугогодишњи пријатељ који су заједно радили. Онда је он рекао «женама и деци не сме ништа да се догоди», тако да смо ми и даље остали у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај пријатељ из Ловаса и да ли можда знате?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Он је из Товарника, Милан Ергић. Тако да смо тај дан преживели тако е онда после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да се задржимо. Само мало да се задржимо.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па сам морала отић од Анке, онда сам била код ујне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, слушајте ме.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Тамо су кад су открили да сам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте ме, да ли ме чујете?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Онда је Илија Воркапић довео исто њих једно шесторицу да претраже да виде је ли Јосип тамо. Ни тамо га нису нашли, онда су се моје сусједи сестре Ходак вратиле кући и онда сам и ја отишла својој кући и биле смо све три заједно. Два и по мјесеца сам ја била у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се задржимо мало још везано за тај дан и за напад. Да ли је пре тог самог напада, уласка тих, да ли је било неког гранатирања села?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па то јутро, то јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то траје колико је то трајало?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Јој, трајало је, ма не знам, не знам ја мислим да негде пред подне су они дошли у кућу код Анке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми ко је у тој кући код Анке у подруму сем Вас? Разумела сам да је био и Ваш супруг Јосип је ли тако?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, није. Не, не, не. Он је био у атари и он је отишао за Илок и с конвојем је изишао. Била је Анка, била сам ја и дјеца и била је бакица њихова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када су они дошли да ли Вам је нешто речено тада том приликом?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Од кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови нападачи који кажете, називате их четницима.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Они су страшно пуцали, пуцали су у кров, пуцали су, тамо су биле вреће са песком онако код прозора од подрума, пуцали су у те вреће. Кажем, нас су постројили, ја сам мислила побиће нас. Али ево од тад сам остала жива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви том приликом или тога дана видели неко тело, да је неко страдао од тог напада? Или евентуално чули од некога да је неко страдао?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Чули смо јер је дошао деда Андрија Мартиновић и рекао нам је да је Ката Павлић сусједа, да лежи у каналу мртва, али ја је нисам видела. Павличић, Павличић се зове. Мислим да је, нисам сигурна, сад сам већ презимена и позаборављала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава? Како тече живот наредних дана у селу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па страшно. Онда када сам се вратила кући, онда су почели, морали смо ићи на присилни рад, нас три је било и седморо деце. Увек су две ишле радити, једна је остала са децом. Шта да Вам кажем? Страшно. Велика понижења, психички страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми рекли сте «морали смо ићи на присилни рад». Да ли можете то мало да појасните? Шта то значи «морали»? Ко Вам је то рекао? Ко Вас то приморава?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Милан Радојчић је наредио да морамо ићи, тако је он рекао, две нек иду, једна нек буде са децом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то он рекао и јесте ли Ви ту били присутни? Где се то дешава да је он наредио и рекао да морате ићи?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, то је било у Ходаковој кући, да, у Ходаковој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ходаковој кући? Где је та кућа Ходакова?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Сусједа прва до мене. У Крањчевићевој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када се то дешава та наредба за рад? И Ви од тад после идете, не мислим када у току дана, у које време, него који је то месец?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ишли смо ујутро од 7 до 4 смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не мислим на радно време рада, него који је то месец био кад.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То је било једно најдуже 15 дана после напада, мислим можда и прије. Прво смо ишли у виноград, па смо ишли јабуке брат, па смо ишли кукурузе брат, док су послови трајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био тај Милан Радојчић? Да ли Ви њега знате од раније?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, ја га нисам раније знала, ја сам удана у Ловас, ја сам га тек онда упознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тада био у неком цивилу? У униформи? Шта је он то био у селу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Он је био у униформи, у једној боји је била униформа, е сада да ли је она била зеленкаста, не знам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку функцију? Што он Вама наређује да Ви морате радити?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Слушајте, Љубан Деветак је био главни, он је био до Љубана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми када кажете Љубан Деветак је био главни, у чему главни и одакле Вама сазнање?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Љубан Деветак је довео четнике, Љубан Деветак је био бог и батина у селу, њега се све питало и Љубан Деветак је одговоран за све жртве које су се догодиле у Ловасу, плус и сви други, јер они су сви дочекали четнике дочекали раширених руку и с њима по улицама ходали, и рекла сам Вам када су дошли тражити Јосипа, дошао је Илија Воркапић с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Један од Срба ловашких долазио, ишао, јер ови који су дошли сигурно нису могли познат све село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте се Ви то уверили да је Љубан Деветак главни у селу? Да је све то довео? Одакле Вама та сазнања?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ако сте два и по месеца тамо и ако видите шта се догађа, онда видите и од кога Вас је страх. И онда видите, како не видите. Сваки дан смо ишли радити, видимо, не могу ја то Вама рећи како да, али видите, једноставно видите. Даћу Вам један

пример за Радојчића. Он је тако наредио да двије иду, једна да остане. И баш сам ја тај дан била кући са децом и дошла су двојица четника и питали су шта ја радим код куће, ја сам им рекла да чувам децу. Рекла сам да је тако Милан Радојчић наредио, они су сели у ауто и отишли. Значи, његова реч је била закон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми за Љубана Деветака, јесте ли Ви њега виђали у селу и ако јесте када сте га први пут видели?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ја њега нисам видела, можда једном у пролазу. Њега нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми везано за Марина и Катарину Балић који су Ваши свекар и свекрва, рекосте једно време сте били код њих. Јесам ли ја то добро разумела?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, једну ноћ сам преноћила с њима и онда је она то када је ујна отишла питати да ли ја могу доћи, рекла је да ће и она сутрадан доћи, да ће, и нисмо имали круха и бојали смо се ићи у село, већ је пекар почео пећи крух али се ми нисмо усудиле ићи, онда је она рекла пече погаче и доће и она, донеће. Брашна смо имали, донеће и остаће и она код ујне. Али су тај дан или то вече уочи тог дана не знам већ, дошли по њих и одвели их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми која је то ноћ била, који је то дан био када сте Ви били код свекра и свекрве?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То је била недеља на понедељак јер смо у понедељак морали сви ићи у опћину јавити се ко је у селу, морали смо ићи јавити се и потписали смо да им све остављамо. Наводно је требао тај конвој из Илока изићи и ми смо требали изићи као тим конвојем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мени ништа не значи сада, само мало слушајте ме шта Вас питам. Мени ништа не значи сада недеља на понедељак, приближите ми везано за дан напада, када сте Ви били код свекра и свекрве? Колико дана после напада? Када?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ако је, била сам од четвртка до недеље код Анке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Недеља на понедељак сам била код свекрве. Ако је напад био 10-ог не могу, мој мозак сада не ради, не могу сада на брзину то, да ли је то 15-ти, 16-ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете дошли су по њих и одвели их по свекра и свекрву.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били присутни тој ситуацији?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, ја сам отишла до кад смо смели до 5 сати то још, ја сам отишла са децом код ујне, они су остали њих двоје, и тад су дошли по њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то прича да су дошли по њих и одвели их?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Овако, Славица Пејић нам је рекл да су маму довели са погачама тамо у месну заједницу како ли су то звали и рекла је да су их јако тукли а и јој што сам. Како се зове Беба? Славица Жгелина ми је рекла исто да је била тамо кад су их јако тукли али Славица Пејић је испричала нам да је Љубан таман се појавио и да је мама насмејала се мало онако «па Љубане, ми ништа нисмо криви» да је рекла. «Шта ви нисте криви, ви сте највеће усташе» и нормално да су после тога још више их онда тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога, јесте ли Ви видели Вашег свекра и свекрву?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не. Ја сам ишла онда други дан, када се она није појавила код ујне, онда сам ишла узела сам ову моју најмлађу кћер, била је 6 година, узела сам је за руку, ишла сам мало код родбине тражит је, нигде је нисам нашла. Онда је, онда сам срела Трнду – Милана Воркапића. Има два Милана Воркапића али Трнду, и онда је он мени рекао, свекрва ти је убијена зато што је рекла да ће доћи наших 5 минута. Она то сигурно није рекла, од оног страха и од свега, бојала се за синове, бојала се, она то сигурно није рекла али они су нашли себи неко оправдање, ако то уопће може бити оправдање за сва та дјела што су направљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми шта Вама та Славица Пејић и та Славица како рекосте Жгелина шта они Вама кажу? Где су они то њих где су.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Оне су биле тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тамо?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Тамо су се затекле, зашто су оне биле тамо не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где? Реците где тамо?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ја мислим да је то месна заједница или је то било је код онога на ћошку, не знам, било је у једној кући су они имали полицијску постају, не могу Вам точно рећи на којем месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је она рекла коме су их они то ти неки војници довели? Ко то њих тамо нешто пита?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми када сте први пут сазнали да су они страдали? Свекар и свекрва.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па прошло је већ, сумњала сам, прошло је већ можда и десетак дана после тога, онда ми је Туна Кризманић први рекао да су их товарили из Девчићевог подрума на брду. А већ када сам излазила из села, онда ме је Ката Барић у аутобусу смо се среле и они су тада излазили, онда ми је она рекла да је Стипа Лукетић изашао жив, да су били свекар и свекрва и он и Ивица Видић. И да је он успио се извућ жив и да је дошао до њих да се мало опро, пресвукао и кренуо је према центру али су га опет ухватили и убили су га опет, тако да ни он није преживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Девчићева кућа на брду, која је то улица у Ловасу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То је исто Владимира Назора, само је она пресечена са онако једном, једном великом рупом како би то објаснила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми Ваш супруг Јосип кажете није био оног дана када је био напад. Када је он отишао из села?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То јутро. Ми смо пили ујутру каву, он је отишао, он је мене звао да идем с њим у атар, али свекрва је исто ту била, и рекла «боље ајде код Анке у подрум» тако да је ето моја судбина била да сам ја остала, а он је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте наредних дана сазнали има ли у селу неких импровизованих затвора, да се негде људи затварају? Да се малтретирају, туку?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па то је се све причало, шушкало, нисмо ми пуно смели ни причати. То је све било тако у пролазу јер и кад смо били на њиви нас су четници чували и где год смо били, ми нисмо били сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли сте на неки начин, да Вам је неко говорио да треба да се обележите, да стављате неке траке на руке?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, да. То чим сам од Анке прешла, већ је свекрва ставила белу крпу на капију и белу траку не знам ко јој је рекао да то стави, онда сам ставила ја и деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми то обележавање јесу ли све куће у Ловасу биле обележене тим белим крпама?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Хрватске, хрватске, српске не. Хрватске. Чак нам је један војник рекао, војник, четник јер војници су били друго, четници су били друго. Кад се брао виноград овај да будемо сретни јер је била магла иначе оно горе брдо до центра би све било срушено до темеља, али су се бојали да неће погодити српске куће. Јер када су свекрвину кућу запалили, онда су довукли цистерну јер је прва кућа Воркапићева до њих и онда је ујна стајала на дворишту каже да опростите «види луда, прво пале онда гасе», док није провирила на улицу, док није видела да гори та наша, свекрвина кућа и зато каже и гасе што су се бојали да неће и ова ухватит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то запаљена свекрвина кућа?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Тада када су они одвежени онда ми је Трнда рекао гледај, онда је јако пуно војске ишло унутра, «ево гледај каже ту има пун шлепер наоружања». Ја кажем Милане ту нема ништа наоружања и није ни било, ниједна пушка, ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми помињете неке погаче, нешто Ваша свекрва. О чему се ту ради? Нисам баш најбоље разумела.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Јесам ли Вам сада рекла да је носила погаче нама, да је требала нама доћи и да је требала остати са нама, нисмо се усудиле ићи по крух. Никаквим усташама и никаквим глупостима њиховим измишљањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми Ваши свекар и свекрва један син је Јосип, имају ли још синова?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Имају Антуна који је био у полицији и Јакоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за Вашег супруга Јосипа смо чули да није био у селу тај дан а двојица Антун и овај други?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Нису ниједан, нису ниједан били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми до када сте Ви остали у Ловасу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: 17.12. сам ја изишла из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са децом је ли?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, са децом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте то Ви напустили Ловас хтели сте да идете или сте имали неки притисак да изађете из Ловаса?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па како да Вам кажем, нормално да сам хтела из тога зла да изиђем. Ево тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан. Ја сам заменик тужиоца Небојша Марковић. Кажите ми, сада сте помињали да је била запаљена кућа Вашег свекра, да ли сте Ви то видели? Да ли је то било.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Видела сам како гори.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели ко је то палио, ко је учествовао у томе?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не, док није се почело. Пушило се на све стране, није само њихова горела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли сте познавали Милана Девчића?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми у којим приликама сте још виђали Милана Радојчића? Да ли сте га сретали и у неким другим приликама осим.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Он је често долазио код, ту где смо ми били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До те куће тих Ходака или како?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта се дешавало при тим другим сусретима? Да ли је нешто од Вас захтевао, тражио и објашњавао?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, Ружица Ходак је тамо радила где су они били у опћини, не знам шта им је кухала каву или шта је радила а ја и Бернадица смо биле у пољу. Тако да када је она тамо била, ми смо биле у пољу и обрнуто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли сте познавали Жељка Крњајића?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па онако из виђења али јако слабо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте њега виђали у то време? Ако јесте, када је то било? Мислим на октобар и новембар.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Мислим да га нисам видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 10 и 11 месец. Добро. Помињали сте малопре Ивицу Видића. Каква је његова судбина била? Шта сте сазнали?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да су они мртви њих троје да су мртви, а Стипа да је рекао ево он је се извукао из тог подрума је се извукао жив.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда је после настрадао тако сте рекли?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли нешто знате о том минском пољу? То сигурно сте чули, то се десило 18-ог.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Чула сам. То сам чула али нешто посебно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти људи су били окупљени пре тога 17.октобра пред вече.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, то је било добовање да се сви мушки од 18 до не знам колико тачно година, морају јавити и тад је то ваљда било тамо мучење и ето вођење и целу ноћ, колико сам чула целу ноћ су их тамо мучили и онда су на крају ујутро их водили на минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли то чули од других или сте били у прилици да евентуално сами чујете те?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, чула сам од других.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од других? Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Одбрана?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан госпођо Балић. Бранкица Мајкић, бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића. Ја само неколико питања имам за Вас, ако можете да ми кажете рекли сте за Јосипа Вашег супруга да је 10.10. напустио Ловас?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А када су Ловас, односно браћа његова Јакоб и.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Исто, исто.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Исто 10-ог? Пре тога су били у Ловасу је ли тако сва тројица?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Сестра Вашег супруга једна од сестара је Оздановац Бернадица је ли тако?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Она је сведочећи изнела да су и Балић Антун и Балић Јосип и Балић Јакоб били у хрватској полицији па су се повукли у Илок.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То она није могла рећи, зато што је био само Антун, само је Антун био у полицији. То ако је она рекла, то није тачно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То није тачно, добро. Рекли сте да Вам је нејасно били што су овај, комшинице Ваше Мика и Даница окренуле се пре овог напада од Вас, кажите ми је ли било неких оружаних снага у Ловасу пре 10.10.?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, колико ја знам не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Нисте виђали?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми јесу ли, ја сада не знам да ли су код Вас то исто девери, значи браћа Вашег мужа да ли су били у униформи?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А у којој су полицији били ту?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Туна је био у полицији и био је у Вуковару и пробио се из Вуковара и нормално кад је дошао, више у Ловасу није било полиције да би негде ступио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А је ли Вам познато јесу ли се у Ловасу држале страже неке сеоске пре 10.10.?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Страже јесу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да нам кажете кога Ви познајете да је био на стражама?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: На стражама су били сви, на стражама је био и мој муж, на стражама су били али када је напад био, нису они више имали шта радит на стражама, отишли су, али узмите логично да ли би неко узео пушку или било шта а у селу му остаја деца, остала жена, остали родитељи? Ниједан метак није испаљен на ову војску која је дошла, нити један метак.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, а у време када су они држали страже, да ли је тада био Ловас нападан?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не, не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли знате разлог можда што су почели да држе те страже?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Немам појма, то се кренуло, овај, то се кренуло, али се пре тога ишло на договоре и да ће они мирно доћи, да ће мирно упасти и да се, ми смо прво побегли за Илок, па смо се вратили, договор је био да ће то све бити мирним путем, а оно је било тако како је било. Када су дошли, било је тако како је било.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато можда, шта је био услов да то све прође тако мирним путем и са ким су вођени ти договори и преговори?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Е то точно не знам, знам да су ишли, овај, неки из општине, а не знам Вам точно рећи ни ко је ишао. Углавном знам да су договори били.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро и кажите ми само, ако се сећате, пре 10.10., значи пре овог напада о коме сте говорили данас, да ли је Ловас био гађан, гранатиран пре тог датума?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не сећате се, добро и кажите ми само, да ли сте знали, кажете, супруг Јосип ме позвао да идемо у атар, а Ви нисте, него сте отишли даље. Да ли сте Ви знали да ће бити напад 10.10.?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ма знали смо, ко би мислио да ће то тако бити криво, ко би мислио да ће они тако шта направити, женама и деци.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Разумем Вас, разумем да је било тешко, нећу о томе, само ако можете да ми кажете, овај, како сте знали, ко Вам је јавио и када Вам је јавио да ће бити напад?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Почело је пуцати, почело је пуцати, ујутру смо устали и пили кафу и само је почело пуцати.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ми реците, значи Јосип је био са Вама у кући и напустио када је почело пуцати, не пре тога?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Извините, онда сам Вас ја можда погрешно разумела. И само бих Вас питала, данас сте оптужили, да кажем, Деветака као одговорног за све, а ако сам Вас добро разумела, Ви сте га видели само једном у пролазу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је то Ваш одговор?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Учинило ми се да је било већ питање, колико пута га је видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала, али шта је Ваше питање у вези овога?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ако сам је добро разумела, да га је видела само једном у пролазу, само сам то хтела да појаснимо. И то је то, хвала Вам пуно, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Дobar дан, госпођо Балић, ја сам Градимир Налић и браним Милана Радојчића. Када су држане те страже пре овај 10.10., Ви кажете и Ваш супруг је узимао учешће у томе, каквим оружјем је био задужен Ваш супруг?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Никаквим, никаквим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чиме је чувао стражу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Зато што уопште оружја није имао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесу ли имали други учесници, други стражари оружје?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не знам, можда да је ко од Ловашчана имао ловачку пушку, друго ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли знате, око чега су вођени ти преговори са војском, овај, шта је била тема тих преговора, што се преговарало?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: То точно не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте можда чули да се преговарало о томе да се преда оружје војсци?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: А које оружје, када оружја није било, које оружје да се преда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја просто питам да ли сте Ви чули, овде је много сведока о томе говорило. Кажите ми, госпођо, то када сте у кући Ходакових виђали Милана Радојчића, да ли је то често било?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да, када год је нешто требало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је долазио још неко са Миланом?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па некада је то био Владо Сомборац, не знам, слабо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, је ли Владо Сомборац овај, Вама нешто помогао или некој Вашој сестри да се негде запосли?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Владо Сомборац?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, ја сестру немам и никада у ничему није помогао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, ко је Ружица, има ли ту Ружица нека?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Има Ружица Ходак, али рекла сам, Ружица Ходак и Бернардица Ходак и ја смо биле заједно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где је радила Ружица Ходак?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Она је тамо у општини била, не знам шта је, кухала каву, носила пиће, њу су сматрали Мађарицом, па су онда овај, тако њу привукли себи, не знам како бих ја то рекла, она је била мало у привилегираном положају.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а кажите ми, молим Вас, овај, спомињали сте некакве вреће са песком. Хоћете ли нам рећи, о каквим врећама се ради испред куће Ваше?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Зато што су, код Стипе Пеулића, подрум, прозор од подрума и ту су они ставили вреће од песка, тако да су они по тим врећама пуцали као ненормални, по крову, по шупама.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А са којим циљем су, знате ли зашто су те вреће са песком биле постављене и када су биле постављене и ко их је поставио?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не знам када су биле постављене, јер ја сам у ту кућу дошла, шушкало се, два, три дана пре тога је Даница Воркапић рекла сусједама, сусједа је позвала и рекла да ће војска доћи, да сви буду у подрумима и само када дођу, да се јаве. И онда су они то мени пренеле и једино мени то она није рекла, а ту је била Аница Хорват, Нада Палијан, Бернадица Ходак, овај, тако се знало, ево сада сам се сетила.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И те вреће са песком су стављене са каквим циљем? Да ли је било тих врећа још по селу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не знам, нисам у друге куће ишла.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте Ви обилазили село тих дана, после 10.10., јесте обишли сваку улицу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, ми нисмо смели ходати, ми смо имали сат времена, сат времена само, ако одемо по крух.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како Вам је познато да је само на хрватским кућама овај, су постављене те плахте, јесте ли видели Ви све хрватске и све српске куће по селу, када можете да тврдите тако нешто изричито?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па зато што су српске куће около нас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да и? Чије су куће

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па зато што су српске куће около нас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да и? Чије су куће.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: И са једне стране код свекрве и са друге стране код свекрве и код мене, прекопута две, како онда нећу видети.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можете ли нам рећи, којих породица су то куће, па да позовемо те сведоке да видимо, можда и они знају нешто о томе.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Сада сам Вам рекла, Воркапићи, једни, други, Радојчићи, преко Воркапићи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, интервенишите молим Вас и немојте да ме деконцентришете, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, имам примедбу на овај начин испитивања, не може бранилац да каже, позваћемо ми сведоке и прети сведоку да каже како то није истина што она прича и да је плаши. Он није овлашћен да позива сведоке, него само суд, тако да такав начин обраћања мислим да није примерен.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините судија, да колега познаје мало боље предмет, он би знао да је Даница Воркапић прва сусетка која је овде сведочила и говорила о белим крпама и тако даље и ја Вас молим да ме заштитите од прекидања. Ја колегу никада прекинуо нисам у његовом мирном овај испитивању.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: А та Даница Воркапић је довела четнике пред нашу кућу, то су сусједи горе са тавана гледали док нису побегли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можете мало ближе микрофону, не чујемо Вас добро, госпођо, извините.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: И питала је, Јошко, јави се и када се он није јавио, ми нисмо били у својој кући, онда су рафалима по кући пуцали. Та Даница Воркапић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, молим Вас, јесте ли Ви такав поступак Данице Воркапић негде пријавили некаквим органима, макар после ослобађања Ловаса и осталог?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Нисам, зашто постоји овај суд сада.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па постојао је суд у Хрватској и 1993. и 2000. године, па нисте нигде сведочили до сада, то сам хтео да Вас питам.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па Ви више мене питате за мог мужа и за мене, него за ове жртве које су се догодиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, то нема никаквог значаја што сведок нигде није сведочила, можда је нико није ни звао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја просто хоћу да је питам, да ли је негде сведочила и ако није.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Никада нигде. Па Ви више мене питате за мог мужа и за мене, него за ове жртве које су се догодиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, то нема никаквог значаја што сведок нигде није сведочила, можда је нико није ни звао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја просто хоћу да је питам, да ли је негде сведочила и ако није.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Никада нигде.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А реците ми, кажете, овај, видели сте како је кућа ова која је запаљена Ваших, овај Ваше свекрве и свекра, рекли сте на питање тужиоца да не знате ко је палио, знате ли ко је гасио? Видели сте када се гаси.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Нисам видела, они су и оно мало наших људи што је било, они су њих покупили и морали су радити све те прљаве послове.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, ја Вас питам, рекли сте да сте видели када је гашена ватра.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Тако да Вам је, ако су можда случајно и наши људи гасили, то је било њихово наређење.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да се гаси?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не од наших људи, него госпoде из заповједништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су та госпoда из заповједништва, да ли имате сазнање?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Па ево рекла сам Вам да је Љубан главни и сви други, сви, нема у Ловасу Србина који није суделовао у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ја госпoђо за Вас више немам питања, хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од бранилаца, изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дobar дан, адвокат Гордана Живановић. Ја бих само замолила да ми објасните једну Вашу реченицу коју сте данас саопштили, рекли сте да је Ваш супруг са конвојем то јутро изашао из села, употребили сте баш тај израз.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не баш тако, он је побегао до Илока.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Госпoђо, само Вас љубазно молим да ставите уста уз микрофон да Вас боље чујем. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпoђо Живановић, сведок је рекла у свом исказу да је њен супруг побегао у Илок, а после су се са конвојем из Илока удаљили.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је било појашњење касније судија за Илок, али прва реченица је била, да је са конвојем то јутро отишао, па просто само не тај конвој интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то сте Ви чули оно што сведок није рекао, она је рекла, из Илока конвој се после, не из Ловаса конвој.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Није конвој био у Ловасу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, онда се извињавам, нисам добро разумела. И имала сам само још једно питање, онда можда и ово нисам добро разумела, па Вас љубазно молим госпођо да ме исправите. Ви сте видели да је кућа Вашег свекра и свекрве горела, била запаљена. Да ли бисте љубазни да ми кажете, ког дана је кућа била запаљена?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не могу Вам точно датум рећи, али то је било ја мислим први дан када сам ја била код ујне, зато што смо тај дан чекали маму, само се смело, ја мислим од 11 до 12, имали смо само сат времена да смо се смели појавити на улици. И тада у поподневне сате је кућа горела.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја сам Вас тако и разумела.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Тада се и добовало да сви мушкарци јаве, не знам, у општину, у Месну заједницу, није битно, углавном су се морали ићи јавити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Онда хоћете да ми кажете само, молим Вас, код кога сте преноћили ту једну ноћ, у чијој кући код свекра и свекрве када сте преноћили, ако је та кућа изгорела или горела?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Како код кога?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Где сте, да ли имају свекар и свекрва још једну кућу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ја сам имала своју, свекар и свекрва су имали своју. Када сам дошла од Анке Сомборац, једну ноћ сам преноћила код свекрве и онда сам отишла код Славице Ковачевић. Тамо сам била још осам дана, док нису открили да сам тамо. Рекла сам Вам да је онда Илија довео да се тражи Јосипа код ујне.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је објаснила на моје питање, а Ви нисте слушали, па сада хоћете појашњења да је после одвођења свекра и свекрве кућа паљена. Према томе, мислим, слушајте, пратите суђење, да не бисмо овде сада губили време. Има ли неко од бранилаца још питања? Од оптужених? Ево прво, редом идемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, оптужени Деветак Љубан. Није ми јасно шта сведокиња мисли када каже да сам ја био главни? Да ли сте хтели да кажете да сам ја био поглавник села Ловас, а ови остали доглавници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте таква питања, сведок је то појашњавала и на моје питање, било је и питање Вашег браниоца. Изволите даље.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан желим, оптужени Милан Радојчић. Пошто председнице немам питања за сведока, имам примедбу. Ја сам се из Ловаса одселио 1986. године и тај део где и сведокиња и њен супруг су направили нову кућу, нисам ни познавао, људе јесам, али нисам знао где ко живи. Први пут сам отишао у тај део места, био сам већ командант, односно командир локалне јединице ТО на молбу Владе Сомборца, што сведокиња зна, пошто је Владо Сомборац био пријатељ са њеним супругом и са мужевима од ове две жеме и сматрам да је у реду да сведокиња каже истину до краја. Ја само користим Вашу дозволу да појасним, нисам ни знао ко ту станује и Владо ме је замолио да одемо код тих људи, како ми је рекао, да би их заштитио. Кога, шта, пошто је војска, био је близу пункт, знала упадати и моја намера је била чисто уз Владу да одем и никада Милан Радојчић у те куће није долазио сам. Јесам био у пар наврата, искључиво у друштву Владе Сомборца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Ваша примедба на исказ сведока?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да није истинит исказ да сам ја тамо долазио и испало је да сам ја, малтене, домаћин и да сам ја шефовао у тој кући. Апсолутно није тачно и сведокиња зна.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ниједном речју ја то нисам рекла.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И сведокиња зна да је Владо Сомборац мене чак упознао, ја госпођу максимално поштујем, ја њу нисам ни познавао, као што сам слабо знао и ове две жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок није рекла ни да сте домаћин.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ја то нисам ни рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви тврдите, јесте долазили, а шта је примедба на њен исказ?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Примедба је да је мој однос био максимално коректан, људски и ишао сам уз Владу Сомборца на његов позив и намера је била искључиво заштитити те жене које су имале малу децу и ништа друго. А ко је ову госпођу, како сте рекли да се зове, Ружицу запослио, Ви врло добро знате да је то учинио Владо Сомборац јер је у то време био у Месној заједници. Хвала, немам више.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Сомборац није био нико и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете. Шта Ви кажете на ову примедбу, госпођо?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ево рекла сам, да Владо Сомборац је био један јако плашљив човек и стрепио је и радио је све што су му они рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље питања, изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Госпођо, рекли сте да је Ловас гранатиран само тај дан када је почео напад. Па бих Вас ја питао, ако можда знате, када је порушена црква, када је пробушен силос и када је запаљено «Борово», да ли је тог дана то било?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Три дана је црква рушена, а сада, мислим да је то било одмах, одман на почетку, можда не први дан, три дана су тукли на цркву, то смо са тавана видели да се на цркву тукло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било пре овог напада од 10.10. или када?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не прије, прије није ниједан метак испаљен, прије 10.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо овде госпођо Балић друге сведоке који су тврдили да је пре 10.10. било гранатирање села у једно два наврата најмање.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Ја се не сећам, ја не знам, можда да сам ја то, то је већ двадесет година, али ја се тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумљиво после двадесет година да се не сећате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, госпођо, хвала лепо, мислим да сте одговорили госпођи председавајућој. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ли даље од оптужених, изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да сте били два дана код Владе Сомборца па негде другде и онда су Вас пронашли. А што су Вас тражили?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Онда су открили да смо тамо, нису ме пронашли, онда је. Мика Воркапић ме видела код Анке, и онда је Ката, пуница Љубанова, запретила Анки да ме се реши, тада сам отишла, нећу понављати куда сам отишла, рекла сам то већ три пута.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како сте Ви то јутро стигли до Владе Сомборца, ко Вас је довео?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Трчећи, трчећи смо стигли, јер моја кућа, па цеста, па свекрвино двориште, па цеста, па Анкина кућа, то није далеко, ми смо трчећи дошли.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да је Владо Сомборац плашљив. Како долази до тога да Ваш муж побегне из села, а да он остане? Зашто Владо Сомборац није отишао са Вашим мужем из села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд сведок може то да зна.

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Нећу поентирати Владу Сомборца. Ја знам да ово суђење није ни за Владу Сомборца, ни за мог мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто неко није побегао из села, мислим, то је питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Госпођо председавајућа, била је код њега то јутро, оде прича да је плашљив човек и он је остао, причала је са њим, била је тамо два дана у кући код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите на следеће питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је Владо Сомборац носио наоружање, наоружање да ли је имао?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не, не, колико ја знам, не, ја га видела нисам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А његов син?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су имали униформу?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Његов син је био премлад да би имао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су носили униформу обојица?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немам више питања, госпођо судија, овај сведок је лажов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако да се понашате, не можете тако да се обраћате сведоку и на тај начин примедбе. Вратите се тамо на место. Изволите даље. Реците ми, госпођо Балић, да ли је у то време била потребна нека пропусница за кретање кроз село?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Кроз село не, али знам да су узимали пропуснице ако се ишло за Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога су узимали пропуснице ако треба да иду за Шид?

Сведок ЗЛАТИЦА БАЛИЋ: Мислим да је од војске то тражено, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем Вам се госпођо Балић што сте се одазвали да сведочите.

Довршено сведочење.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12,39 часова и наставак одређује за дан:

**27. мај 2011. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.**

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА